

Taksikoer kannab Pradat

STEFANIE LONDON

Originaali tiitel:
Stefanie London
The Dachshund Wears Prada
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Sille Teiter
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Stefanie Little
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E05441224
ISBN 978-9916-31-385-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Kõigile koertele, kel on olnud mu südames eriline koht:
Jasmine'ile, Cicile, Zorrole, Ladyle, Maggiele ja Harryle.*

1

Theo Garrison polnud end kunagi elus ülikonda kandes nii ebamugavalt tundnud ja see ütles juba midagi, arvestades sellega, et üks endine kallim oli temalt kunagi küsinud, kas ta kandis kolmeosalist ülikonda juba emaüasast väljudes. Aga täna tundus, et tema lemmikriietus lämmatab teda hoolimata sellest, et oli täpselt tema mõtude järgi õmmeldud. Ta sikutas sõrmega särgikraed, üritades meeletult leevendust leida. Aga seda ei tulnud.

Ehk polnudki asi üldse ülikonnas.

Ehk oli asi selles, et teda ümbritses kakssada inimest. *Liiga* palju inimesi selliseks sündmuseks. Kui võimalik, vältis Theo suuri rahvakogunemisi. Aga mitte täna. Täna oli ta siin selleks, et avaldada austust oma vanaemale, ja vanaema ei suutnud ilma rahvamassita teha ühtegi asja.

Isegi mitte surra.

Theo sikutas jälle särgikraed. Päike paistis halastamatult otse lagipähe ja nahal kipitas rahutus, kui kirikuõpetaja vanaema elust rääkis. Uudishimulike pilkude raskus tegi Theo rahutuks. Ta vihkas, kui teda vaadati. Ta vihkas seda, et inimesed vaatasid teda nii, nagu oleks tegu terraariumis oleva roomajaga, koputades klaasile, näge-

maks, kuidas ta sellele reageerib. Õnneks oli suurem osa tähelepanu täna Etna Francois-Garrisonil, mis Theo arvates oligi olnud vanaema eesmärk.

Sest miks muidu lasi ta end matta Valentino ballikleidis?

Kirst – pärast hommikust hüvastijätku nüüdseks suletud – oli üleni valge, ääristatud kahvaturoosa siidiga ja kaunistatud sädelevate kivi-kestega, mis Theo arvates olid kindla peale ehtsad briljandid. Ausalt öeldes oli ta vanaema testamenditaitjana enne testamendile alla kirjutamist tolle soovide nimekirjale vaevu pilgu heitnud. Mida iganes vanaema tahtis, pidi ta ka saama. Ükski ta soov ei olnud liiga metsik. See on viimane kord, kui Theo saab vanaemale jaatavalt vastata. Viimane võimalus vanaemale näidata, kui tähtis ta Theole oli.

Kui Theo vanemad surma said, jättes ta kümneaastaselt õrnas eas orvuks, oli vanaema ta enda juurde võtnud. Ta oli olnud Theole emaks, isaks, vanavanemaks ja usaldusisikuks. Ta oli kogu Theo perekond. Ainult *tema* suutis täita nii palju rolle ja tal oleks olnud jaksu enamakski.

Theo neelatas. Kurgu tagaossa oli end kindlalt sisse seadnud üks klomp ja haigutav kaotustunne möirgas ta rinnas nagu lahtine haav. Aga ta seisis vankumatult, õlad taga, selg sirge ja pilk otse enda ette suunatud.

„Palun nüüd tulla perekonnal viimset austust avaldama,“ ütles kirikuõpetaja Theole osutades.

Perekond. Tävaliselt iseloomustas see sõna mitut inimest. Aga Theo oli ainus, kes ettepoole astus. Sest nüüd oli juhtunud see, et Garrisonide perekond oli kahanenud ühe inimeseni. Manhattani pärand rippus juuksekarva otsas.

Theo kõndis kirikuõpetaja poole, kes seisis väikese teisaldatava laua kõrval. Sellel oli kuhi roose. Mitte punaseid, sest vanaema vihkas klišeesid. Ka mitte valgeid ega kollaseid, sest need tundusid liiga kurvad. Roosid olid hoopis nii erkroosad, et tundusid olevad kunstlilled. Theo võttis ühe roosi kätte, märgates, et okkad olid hoolikalt eemaldatud. Ta põial libises üle erkrohelise laigu, kust terav okas oli ära lõigatud.

„Hüvasti, vanaema!“ lausus Theo roosi lahtisesse hauda visates. Lill maandus pehmelt valgele kirstukaanele. „Tervita kõiki minu poolt.“

Ta haaras veel ühe roosi ja siis veel ühe, visates hauda ühe roosi iga inimese eest, kes oleksid pidanud tema kõrval olema – ema, isa ja vanaisa, kes kõik liiga vara temalt ära võeti. Kõik olid läinud enne, kui oleksid pidanud.

Theo astus sammu tagasi, tänulik selle eest, et tal oli olnud meeles päikesepillid ette panna. Talle meeldis ka parimatel aegadel, kui tema ja maailma vahel oli kaitsekilp, aga praegu vajas ta seda rohkem kui kunagi varem.

Teenistuse lõppedes tulid inimesed austust avaldama. Theo kätt suruti ikka ja jälle, inimesed suudlesid riivamisi ta põski, jättes endast maha parfüümide lõhnapiilve. Theo oli täna palju tuttavaid nägusid märganud. Matustel oli kohal New Yorgi koorekiht – moekunstnikud, poliitikud, siniverelised – ning täpselt seda Theo ekstra-vertne ja tähelepanu ihkav vanaema tahtnud oleksi.

Polnud tähtis, et Theo oleks soovinud vanaemaga üksipäini hüvasti jätta. Täna oli vanaema päev. Pikalt välja hingates surus Theo käed ülikonnapükste taskutesse ja ootas hauaümbruse tühjenemist.

„Ta oli imeline naine,“ ütles kirikuõpetaja Ahern Theo juurde tulles ja talle lohutuseks kätt õlale pannes. „Võrratu. Tõeliselt oma-
moodi inimene.“

„Ma tean.“ Theo noogutas.

„Ta käis igal pühapäeval jumalateenistusel ja istus esimeses reas. Keegi ei julgenud tema kohale istuda, isegi mitte siis, kui ta hiljaks jäi.“ Eakas mees muheles ja pani käed rüü peal risti. „Sel ainsal korral, kui paar last tema kohale *istus*, peletas ta nood oma käekotiga minema. See nägi välja nii, nagu ajaks keegiajakaparve laiali. Pärast seda vahejuhtumit ei üritanud enam keegi tema kohale istuda.“

Theo naeratas. Ta suutis seda hõlpsasti ette kujutada. Just selline ta vanaema oligi – naine, kes teisi kamandas. Tõeliselt jõuline isiksus ka neil ammustel aegadel, kui naised olid harva juhtivatel kohtadel.

Viimati näitas ta oma jõudu siis, kui võitles viimase hingetõmbeni oma haigusega.

„Sa ei käinud kunagi temaga kaasas,“ kommenteeris kirikuõpetaja Ahern.

„Mulle ei meeldi rahvahulgad.“

„Mõtles sellest rohkem kui kogukonnast.“

Theo vaatas, kuidas viimased inimesed kalmistut läbiva tee äärde pargitud autodesse valgusid. Ta heitis pilgu taamal luusivatele ajakirjanikele, keda takistasid lähemale tulemast tursked turvamehed, kelle ta tänaseks oli palganud. Meedia raisakotkad ootasid, kaamerad käes, kinnistades Theo uskumust, et maailmas on ainult üks asi, mis müüb paremini kui seks.

Lein.

„Tegelikult ei meeldi mulle ka kogukonnad,“ vastas Theo.

See oli veel leebelt öeldud. Kui tänane päev välja arvata, ei mäletanud ta, millal viibis viimati väljaspool tööaega ühes ruumis rohkem kui kolme inimesega. Ja see oli täiesti taotluslik.

Kirikuõpetaja kortsutas kulmu. „Ma tean, et vanemate kaotus oli sulle raske.“

„See juhtus juba väga ammu.“ Ja ikkagi ärkas Theo öösiti õudusunenägudest isegi veel praegu, veerand sajandit hiljem. Tä polnud seda pilti kunagi peast välja saanud: sodiks sõidetud auto, veri aken-dele pritsinud. Kõik uudistekanalid olid kuulutanud seda paksude pealkirjadega ja inimesed reageerisid šokeeritud nägudega, just nagu poleks keegi seda ette näinud.

Hollywoodi kaunitar ja New Yorgi sinivereline tunnistati sündmuskohal surnuks.

Theo süda tõmbus kokku. Tema ema ja isa *olid* seda ette näinud. Nad olid kõmupiltnike ning nende üha pealetükkivama ja agressiivse käitumise vältimiseks ennetavad meetmed võtnud. Peibutusautod, tundmatud teed, ettevaatlik autojuhtimine... otse vastu sillakülge.

Nii et jah, Theol oli ajakirjandusega väike probleem. Tal oli probleem ka inimestega, kes toppisid oma nina tema eraellu. Tä

soovis seda endale hoida. Aga seal polnud midagi isiklikku. See oli kaitsereaktsioon.

„Leinamises pole midagi halba,“ ütles kirikuõpetaja. „Jumal andis meile emotsioonid põhjusega ja kurbus on loomulik.“

Enne kui kirikuõpetaja veel midagi öelda jõudis, ilmus nende kõrvale Frank Ferretti. Ta oli riietunud üleni musta, mis oli matus- teks sobilik, aga sellele vanemale itaallasest mehele ka täiesti ise- loomulik. Ta oli pikaaegne perekonnasõber, alguses Theo ema ihu- kaitsja ning seejärel vanaema parem käsi ja usaldusisik.

„Oled valmis?“ küsis Frank. „Auto ootab sind.“

Theo sirutas käe kirikuõpetaja poole välja. „Suur tänu. See oli imeline matuseteenistus. Sa muutsid ta ärasaatmise meeldejäävaks.“

„Kui sa kogukonna koha pealt meelt muudad, näeksin sind meel- sasti meie koguduse osana.“

Theo noogutas, kuigi sügaval sisimas teadis, et miski ei muutu. Alates sellest ajast kui ta laps oli, tõmbas ta tähelepanu kõikjal, kuhu läks. Tänapäev polnud erand. Järgmine nädal pole erand. See pole kunagi teisiti seni, kuni tema on see, kes on kirstus ja maetakse kuue jala sügavusele maa alla.

Lihtsam oli omaette hoida.

„Siia poole.“ Frank juhtis Theo üle perekonna hauaplatsi, kus vanaema puhkas oma abikaasa ja Theo vanemate kõrval. Nad liiku- sid teelt kõrvale, suundusid üle niidetud muruplatsi ja lipsasid hekis olevasse auku. Päike soojendas Theo kukalt ja õlgu. Tuletades talle meelde, et isegi kõige mustematel päevadel pöörleb maakera ümber oma telje.

Nende tagant kostis ajakirjanike nõrduinud hüüdeid, kui nood taipasid, et uudislugu libiseb neil käest. Frank ja Theo kiirustasid ootava auto juurde ja lipsasid sisse, kui mõned fotograafid nende kannul läbi heki trügisid. Välgud sähvisid, aga auto võttis hooga pai- galt, mille tõttu Theo uksekäepidemest kõvasti kinni haaras.

Tavaliselt oli Theo autojuhtidel kihutamine rangelt *keelatud*. Aga täna polnud tavaline päev. Auto sõitis Green-Woodi kalmistu pea- väravast välja ja peagi suundusid nad üle silla tagasi Manhattanile

ning Brooklyn oli näha vaid tahavaatepeeglist. Õnneks tundus, et ajakirjanikud polnud suutnud nendega sammu pidada. Mitte et see oleks peatanud Theod üle õla tagasi vaatamast.

Ta vaatas *alati* üle õla tagasi.

„Nad tegelevad selle pasaga ainult seetõttu, et sa oled otsustanud nii salapärane olla,“ pobises Frank. „Mida vaiksem sa oled, seda meeleheitlikumalt nad sinu kohta infot saada tahavad.“

„Olgu nad pealegi meeleheitel. Ma ei anna neile midagi.“

Frank naeris kähedalt. Ta hääl oli robustne kui alligaatorinahk. „Tead, ma lugesin üksipäev ühte sinust rääkivat artiklit.“

„Kas tõesti?“ kergitas Theo kulmu. „Kas nad ajavad ikka veel sedasama vana paska? Sest kohe kindlasti pole ma andnud neile midagi uut, millest rääkida.“

„Sind nimetati Viienda avenüü erakuks.“

„See kõlab täitsa hästi.“ Theo heitis pilgu Frankile. „Mulle meeldis ka „Manhattani kõige mõistatuslikum mees“. Nad teevad minust linnalegendid.“

„Ära lase sellel end pimestada.“

„Mitte kunagi.“ Theo vaatas, kuidas Manhattan neist aeglaselt mööda libiseb. Oli aegu, kui see koht tundus nagu kingakarp, mis võiks igale normaalsele inimesele kõlada naeruväärselt. Aga selles, kuidas pilvelõhkujad taeva poole sirutusid, oli midagi, mis meenutas Theole trelle kongi ees. „Ma hakkam temast tõepoolest puudust tundma.“

„Ma tean.“ Frank asetab raske käe Theo õlale. „Mina samuti.“